

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonarà cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

SES FÉSTES DE NADAL.

(CONTINUACIÓ.)

Se fa tart: à boca de sòtlera es des llocarons s'en van a *retiro*, que duen sòn de sa nit passada y añoran es llit. Sa gent de Son Palé s'arplega dins sa cuyna ahont es tió de Nadal, qu'ha revengut com sa xuya de verro, espetetjant à tothom, siulotetjant com un borino y remoretjant amb sa flamarada més dingolendetjadissa qu'una bandera en dia de vent, fa anà calenta la còsa: es nins alegres y delitosos quant vèuen aquella fogueteria botan y cantan y vayeretjan fins qu'à fòrsa de borinetjà los agafa es xubèch, sa sòn los se fa séus, y.... à veure sa mula blanca falta gent. Però hey ha es més petit qu'es fa necessari engronsarlò dins es brès: sa madòna heu prèn per son conta à n'axò, y com un canari se pòsa à cantà aquella tonada tan sabuda per lo senzilla y hermosa y que may cansa; es *vou-veri-ròu*, tresòr de poesia y música populà que brolla sentiment y tendresa quant surt d'una boca de mare que tanta dulsura y amor sab fé trascolà dins es còrs des qui la sentan y l'escoltan; es *vou-veri-ròu*, bresca de mèl d'una cahera que may minva, y qu'amb son nectar regalat endolceix sa fèl de ses dolències y soscaires de s'infantesa; es *vou-veri-ròu*, terròs de sucre que quant se fon demunt sa llengo fon també ses penes y dolós que sovint, sovint, fan caure llàgrimes d' uys innocents y tendres; es *vou-veri-ròu*, estèl de s' auba qu'amb sa caló de pit de tòrtora y amb sa llum coló de ròsa espargeix ses hòyres y niguls qu'enfosquexan s'esdevenidó de s'infant que dorm y somia amb sos angelets; es *vou-veri-ròu*, himne sagrat que dictà s'amor de mare y qu'un temps sentian cantà y qu'ara (joh vergoña!) casi ja està arreconat com un trasto véy que balderetja y que fa més nòsa que compania; es *vou-veri-ròu*, que dormí es nin de na Maria de mòdo y manera que l' s'en pogueren dú à n'es llit junt

amb s'altre niarada qu'amb axò de dormí ne vòl amb qui alena.

Dins sa cuyna de Son Palé hey ha sessió plena: l'amo y sa madòna sèuen vòra la llar à ma dreta ahont hey sèyan ja sos rebesavis; à devòra, na Maria y En Pere-Miquèl y à s'altra banda n'Andreu, na Francin Ayna y es parayé majó qu'es considerat com un membre de la familia; y allà xarran d'añades, de sementés, de llaurades y de còses que pertaïan à tot bòn conradó perque no están encara *civilisats*, ni sa *ciència moderna* los ha aficat dins sa clòsca *suminoso saber*, y axí es que no més xarran de lo qu'entenén; atrass y preocupació rancia qu'ets *adelantos y progresos* des sigle XIX no pòden permetre ni tolerà, encara que sia es sigle de sa tolerancia y llibertat de cultos.

Mentres tant sa madòna s'en va à dú sa panera de sa senhora y sa de sa tia monja, les descusan sa tapadora y tot son exclamacions:

—¡Mirau, ma-mare, sa de sa senhora! ¡mitja dotzena de coques bambes, vuyt coques de torrò, tantes neules ensucrades y patates de Málaga!

—¿Y sa de sa tia monja?

—¡Vat aquí ses coques amb boñs!

—Y quatre de llises.

—¡Caspi! Altres vuyt coques de torrò.

—Pasta real y confitura sèca.

—Y de cabey d'àngel.

—¡Es cobrombos, Jesús que'm feys dí! Madridxos, coques d'anís, neules ensucrades, anòus, patates de Málaga...

—Mirau aquestes donetes.... ¡y quines mans!

—Ell no les baïan s'oreya, no, à ses de Sant Geròni en lo qu'es diu fè bones pastes.

—Ja 'u he sentit à dí.

—¿Y que no 'u hem de tastá, ma-mare? (exclamá na Francin Ayna.)

—Ell aquesta no més pensa amb la menjúa.

—No hey penseu, vos.

Y després d'havè pegat una espipellada à cada còsa tornaren essè partits à embuyá fil fins que l'amo prengué sa paraula.

—Recòrd, (digué), que monpare, que

Deu tenga, tal vespre com à nit mos feya un sermonet, y quant havia acabat exclamava: «Recordauvos bé de lo que vos he dit. Tal vòlta serà es derré dia de Nadal que farém plegats; per ventura l'añy qui vé ja seré mòrt y ningú se recordará de mí. No dexeu may de celebrà aquestes festes axí com jò he malavetjat sempre que se celebrassen; y d'aquesta manera may vos olvidareu de vòstron pare, d'aquell que tant vos ha estimat en vida y que vos estimará més encara quant sia al altre mon.» Ydò, ja 'u vèys; lo que mos deya monpare, jò vos dich à vòltros....

Y l'amo no poguent aguantá pús se axugá dues llàgrimes que ja guaytavan, y lo mateix feren es demés qu'hey havia dins sa cuyna.

No vos cregueu, lectors de L'IGNORANCIA, que m'ho invent à n'axò per donà una mica de sabó romàntich à n'aquest retaulet de costums. Molts de pagèsos me pòden guardá de mentí, recordant ses vegades qu'amb ells ha succehit lo que cont de Son Palé. Perque aquella espècie de soledat de sa llar; aquella falta de bogiòt que missatges y guardians solen mòure; aquell recohiment interió que los fa mirá à son entorn y no hey veuen ses cares qu'hey veyen un temps perque moltes persones volgudes ja son al altre mon; aquell veure reunida sa familia que tantes alegries y penes fa vení à sa memòria.... imposan y confonen y fan senti una còsa que no s'explica amb paraules, ben pòbres moltes vegades per traduhí lo que dins nòltros passa.

Axò de sa llar y des sèure devòra aquell foch misteriós y alenà aquell ayre d'una cuyna patriarcal, saturat d'amor, recordanses y poesia santa y pura com una verge del Señor, no 'u pòt comprendre aquella gent que sempre han aguiat es menjá à fogons alts y amb carbó, y no amb tions d'uyastre y d'olivera; que sempre s'han escaufat à un brasé y no han vist sa flamarada ballugosa y renouera d'uns fogons de la pagesia, flamarada que si no fos qu'ha d'encaletí sa terra s'en pujaria al Cèl à mesclarse

amb sa flamarada d'un còr tot amor y tot dulsura.

Passaren un parey d'hores y sa lluna y ets estèls que guaytavan per sa fines- tra de sa cuyna de Son Palé, no porian enviá un ratx de llum que besás sa cara d'àngel de na Francin' Ayna ni sa d'ets altres perque sa cuyna estava buyda.

Era que la gent s'en havia anada à jaure, me tocava dí còm à bòn novelista principiant; però he volgut dexarho está dins es tinté perque crech qu'es lectors de L' IGNORANCIA, encara qu'ignorants, heu haurán pogut coletgi, y aquell que son cap no fil tant, que s'en vaja à fre- gi òus de llòca.

SEGONA PART.

(Retaulo de costums xerèques.)

NADAL QUI VÉ.

No vos cregueu, lectors de L'IGNORANCIA, que per tot sia còm per Son Palé, perque lo qu'es diu à Son Banca ja es altra manera de parlá. Però còm à mí no me fa gota rompre es vuytè Ma- nament, *verbo* alsá falsos testimònis, vuy- trèure à ròtlo una conversa que tenen es dissapte de Nadal à vespre dins sa cuyna, sa fiya de la casa, sa madòna y l'amo'n Bièl, qu'es un jayet amb sos pèus dins sa fòssa que per massa hò l'ensellaren y encara ne dú sa pòst en es forn: fèu donació à n'es gèndre quant se casá amb sa séua fiya, y li succehi lo de sempre: miseria y mal tracto.

—¡Qui m'ho hagués hagut de dí quant era jove, (exclamava aquell ho- monet), qu'amb el temps passaria ses festes de Nadal sense matá porcella!

—Dexau aná aquestes idèes, monpare. ¿Qu'hey farém?... paciència perque Deu heu vòl, (responia sa madòna axu- gantsè ets uys amb so devantal.)

—No sé, ma-mare; teniu un natural: sempre feys sa llagrimeta, (digué s'at- lòta.)

—Calla, fieta méua; tú ets encara una nina y no consideras ses còses. En cobrá més señy.....

—Fietes méues, no sé còm som viu: no sé còm tantes pènes no m'han duyt à sa fòssa:

—Però veys, padrí, diu monpare que axò de festes es un gast superfluix; y qu'amb sos doblés qu'un fon amb aques- tes fatallaries, pòt.....

—Fé un burro, ó tal vòlta un monte, ó una banca. Sabs ton pare sabs ton pare... Lo pitjó es que se demòstra còm un Sant, y, ja sab la gent quins son sos miracles. Sense aná més enfòra, ¿que vòl dí no essé à ca-séua es dissapte de Nadal?

—Si ha dit que tenia feynes.

—¡Sa séua coua! Jò sé més de que va qu'ell mateix; ¡de bajanòt! no veu qu'un dia li llevarán sa camia amb so casso des jugá.

—¿Y quina casta de jugá es aquest, padrí?

—No'n has de mesté sèbre; però tén per entès, Deu no'u permeta, es jugá de ton pare t'ha de dú à l'Hospici. Que si bé l'añy passat guañá trecentès lliu- res:....

—¿Que vòl dí? ¿mon pare guañá tre- centès lliures jugant?

—Sí, fieta; però bossa de jugadó no ha menesté tancadó. Quant era jove, recòrt qu'un conegut me maná un pich à ca-séua; entram dins s'estudi, ròda clau de part dedins, y me mòstra sa cu- bèrta de sa caxa tota tapada de dobles y durets d'òr, y me digué: «Mir si'm trèu es méu art.» Vuyt dies després el vatx torná veure y de tot ja n'havia fèl casa santa y ni tenia un doblé per aturá un Sant.

—¡Jesús, Maria Santíssimeta!

—Sabs si ses còses se poguessen fé dues vegades, (exclamá l'amo'n Bièl remanant es cap), ¡ay! no seria gènre méu, no, ton pare. ¡Qui m'ho hagués hagut de dí que me fés aquesta un homo tan acertat còm pintava à la primeria...

Y sa madòna plòrs y descapdell, y l'amo'n Bièl pegant capades y fent ex- clamacions, y s'atlòta abiltada que no sabia per hont prende, eran ses perso- nes qu'hey havia dins ses cases de Son Banca, perque l'amo, còm sabeu, era à *correria* per la vila y es missatges y sa criada havian tocat *el dos* perque es dis- sapte, y vòlen aná à matines.

(Seguirá.)

JORDI DES RECÓ.

SES SABATES NOVES.

I.

Sortint un diumenge
De missa, à les nou,
Vaitx veure à sa plassa
De gent gran redòl.

Amos y madònes.
Fadrines y atlòts,
Allá s'aficavan
Cercant qu'era allò.

Y fent alulèya
Truyet y bogiòt
Xarravan, cridavan,
Sense tò ni sò.

—¿Que'n vòleu d'aquestes?

—Vint y quatre sòus.

—Vos vòleu fé pendre;
No'n valen denou.

—Treysné de més maques
Coló d'aubarcòch;
Que fassen punteta,
Que tengan més flòchs.

Creguent qu'eran pomes
D'un hòrt d'allà pròp
Que les fà molt gròsses
Y m'agradan prou;

M'hi afich ben depressa
Donant à tothòm
Sempentes, colsades,
Premudes y tòchs.

Quant al mitx des ròtlo
Vaitx havé fèl llòch
Escampant sa vista
Per entré es badòchs;
Veitx qu'era sa taula
De mèstre Melsiòn
Plèna de sabates
De pell y xaròl.

II.

Diuen qu'En Bañeta
May té gens de sòn
Per lográ qu'ets hòmos
Fassen pecatòts.

De segú qu'estava
Còm aquell qui dòrm
Devall de sa taula
Vetlant es poridòl.

Y amb sa séua maña
Procurá que jò
Prenguéss sa quimera
De dú calsat fòrt.

Me mostrá unes botes
De vadellèt clòs,
Amb un pam de sòla
Y claus barqueròls;

Es tacons ben amples,
Es cordons ben gròchs,
Y una pell gruxada
Just cuyro de bòu.

—Que serán de bònes
Per aná à n'es pòrt
Demá à pescá flisses
Pops y turmassòts.

Botaré ses singles
Sense tení pò
De que aquelles peñes
No m'en deixin tròs.

¡N'eran més garrides!
Llavò que ses flòrs.
Donat jò per elles
Hauria un tresò;

Però sa consciència
De mèstre Melsiòn
Més no'n volgué rèbre
Que vint y un sòu.

III.

Corr depressa à casa,
Arrib, les me pòs,
Camín quatre passes,
Pech en tèrra fòrt.

Ni fètes apòsta
Per un mèstre hò.
M'en vaitx per la vila,
Les mòstr' à tothòm.

Tots es que'm trobavan
Moguent tal renòu
¡Jesús! ¡quina enveja
Sentian p'el còs!

Tant content estava
Còm qui mata es pòrch,
O à sa loteria
Trèu es prèmi gròs.

¡Ay! à sa mitj' hòra
De durles me tròb
Cansat còm un ase
Qu'à n'es molí mòl.

Tení'm parexia
Es pèus dins dos còrns,
Clòsques de tortuga,
Sèps ó bigalòts.

Jò mateix me deya
Per darmé conhòrt:
«Tench de passá pena,
Fins qu'es pèu s'hi enaòit.

Trobaré per are
Qu' es calsat es fòrt,
Qu' es fexuch, qu' es aspre,
¡Ja se vé si es nou!
De segú sa ciència
De mèstre Melsiòn
Es romasa enclòsa
Entre sòla y sòl.

IV.

M' en vaitx aná à jaure
De la queda al tòch
Es pèus plens de rampa,
Es còs plè de sòn,
Es cap plè d' idèes
Y alegre es mèu cò,
Pensant que tenia
Sa vega tan pròp.
Afèrr ben depressa
Es mèu primé sò
Roncant qualche mica
Còm aquell que dòrm
Amb recel, y espera
Que mitja nit lòch
Per veure sa pinta
D' aquell dia nou.
A sa matinada
Me despèrt, y òbr
Sa finestra y veitx
Cap à n' es *valòch*
S' estrella de s' auba
Clara còm un sòl
Que 'm deya: «Quin dia
Qu' has topat tant bò.
Axecat totduna
Prèn sa caña al còll,
Es capell de paya,
Mariòtlo y capòt.
Dins sa cenayeta
Posey un bòn mós
De pa y sobrassada
D' aquella que còu.
Bolentins y gambes
Y per prende es trèt
Poset ses sabates
De mèstre Melsiòn.»

V.

Ja ora fòra vila
Quant sortia es sòl
Cap à mar fent via
Sense rès de nou.
P' es camí cantava
Còm un rossinòl
Perqu' es pèus me veyà
Ben gornits de fòrt.
Quant som à ses cases
De *Son Espanol*
No puch doná passa.
¡Ay! ¿que será axò?
Aquesta sabata
M' incomòda un pòch
Y tal doló 'm dona
Que no tench repòs.
Vetx deu mil estrelles
Si pòs es pèu tòrt,
Fas ses passes curtes,
Camin à pòch, pòch.
Pòs sa petja plana,
Cerch es camí bò,
Y si vénen pedres
Caminá no gòs.
Més, tot es debades:
Totduna que 'm mòch
Aquexes malahides
Me mossegan fòrt.

—¿Y are que pretenen,
(Preguntava jò),
Ses sabates nòves
De vadellet clòs?
Y era que ses formes
De mèstre Melsiòn
Que tengués no creyan
Galindó tan gròs.

VI.

Es grans mals reclaman
Un remey heròich,
Per axò totduna
Trèch un trinxet bò,
Y allà ahont me feya
Sa pell més sodròchs,
Unes creus ben gròsses,
Vaitx obri devòt.
Quant amb tal arbitri
Quedá es mal compòst
Cap à sa ribera
Vaitx prende es galòp.
Més ¡ay! quant botava
Ses ròques des pòrt
Sent una poñida
Que 'm fé rompre en plòrs.
—¿Que será axò are?
Qu' es taló me vòl
Foradá depressa?
Jò no tench conhòrt.
Si don una passa
Caych en maldecò.
M' assèch à una ròca,
Pacientissim jòb,
Me trèch sa sabata
Plèna de seròl;
Veitx sanch més vermeya
Qu' es moch d' un indiòt.
Sa calsa pintada
De coló de fòch,
Y devés s' empèna
Un forat m' hi tròb.
¿Y qu' era? Una tatxa
De mèstre Melsiòn
Que sèbre volia
Si es pèu tenia òs.

VII.

Quant va está sa tatxa
Fòra des séu lòch,
Ses fòrtes sabates
Aitre vòlta 'm pòs.
M' en vaitx pe ses peñes
Botant còm un xòt.
Més ¡ay! ¡ohi desdixat!
Devòra s' illòt
A una pedra viva
Tropessant pech tòch.
¡Quin torment m' agafà!
¡Quin doló tan fòrt!
Doló de sa garra
Fins en es dit gròs.
Es nirvis m' estiran,
Tot es pèu me còu.
Vaitx caure de pena,
Me vaitx posá gròch,
M' agafàren vòmits,
Estretes de còll,
Picós y bellumes,
Mal de ventre fòrt,
Rampa à tots es nirvis,
Fret p' es carbòs;
Uys de poll piulavan,
Cantavan carnòts,
Calls pronosticavan
Temporals de tròns.

Es turmelis tenian
Còps y breveròs,
Y es dits s' estiravan
Més drets que garròts.
¿Y qu' era? S' enforro
De mèstre Melsiòn
Que menjá 'm volia
S' unglá des dit gròs.

VIII.

Dos amichs passavan
Amb un cavallòt,
Y à casa 'm dugueran
Demunt ell à dós.
Dins una llitera
Tapat de llensòls
Tots dos me dexaren
Que semblava un mòrt.
Sa mèua madòna
Me doná bòn bròu.
Me fé prendre purga,
Y un pòch de xaròp.
L' ondemá, escudella
De faves, fasòls,
Guixes, y derrera
Una truyta d' òus.
Amb tals medecines
Me vaitx posá bò,
Y aquell horabaxa
Vaitx di à cent atlòts:
«Si duys à Plassa
Es méus sabatòts
Vos daré totduna
Un doblé perhòm.
Just devant La Sala
Clavau un clau gròs
Penjaulashi, y alèrta
Que ningú les tòch.
Perque tothòm puga
Veurerles de pròp,
Quant se fassi vespre
Posauhi faròl;
Y un escrit que diga
Que mèstre Melsiòn
Per forjá sabates
Se pinta tot sòl.»

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

Hem tengut es gust de lletgi sa nòva comèdia *Un Estudiant del dia* des nòstro colabradó Don Bartomeu Ferrá; y no volém ponderá lo molt que mos ha agradat, tant baix des concèpte literari populá que té, còm baix des punt de vista de sa bòn moral que dona. Compraulé y lletgiulé que vos ne xupareu es dits. Es bòn comèdia.

* *

Es *Cronicon Mayoricense* que publica Don Álvaro Campaner es una òbra mèstre y digna des séu autó, qu' ha tengut sa paciència d' arreplegá, compará y ordená un sens nombre de dietaris de diferents sigles y autós, y anotacions espargides entre molts sobre fets de sa història de Mallorca. Aquest gròs trabay que no es s' Història encara, còm éll mateix diu molt bé, es no obstant es

fonament d'ella y s'aplech d'elements necessaris per ferla. Representa una gran feyna, y, com aquell que diu, proporciona es materials primers per poderla escriure a qualsevol que vulga emprendre aquest segon trayay. Bò seria qu'aquesta publicació anàs seguida ara d'un altre que li fés de companyera y que deuria essè una col·lecció des documents inèdits més interessants que se troban tancats dins s'Arxiu Històrich, es des Real Patrimòni, es de La Seu, es Cadastre y altres arxius qu'encara mos quedan des molts qu'existian a Mallorca, y que tal vegada desapareixerán dins breu temps per tota una eternitat axí com desaparequeren es des Convents y oficines antigues, es de ses Curies de Censos, Cases Consistorials, ca l'Inquisició, y molts d'altres cases particulás que van a parà a ses fàbriques de papé d'estrassa.

Diuen que s'Ajuntament vòl arreglà es saló de sessions posant sa presidència a s'enfront d'allà ahont está actualment, de manera que mir a Llevant en vés de mirà a Ponent.

De segü qu'amb aquesta reforma y sa de canvià ses hores de sessió ja ne haurá fètes dues de radicals.

¡Llavò dirán que s'Ajuntament no fa res!

Si nòltros diguessem qu'hey ha setmanes que tenen trenta sis dies mos heurian p'es seiny; però si deym qui mos ho ha dit tal vegada heu creurán.

Ydò, si señó, sa setmana 51 de l'any passat té trenta sis dies segons s'estat *demográfico-sanitario* que publica es *Bolletí Oficial* en es número 2326 de disapte.

Si no 'u creys mirauhó y veureu com no vos enganam.

—Señó Batle. Veu: Jò coneix tothom des meu carré y veix que no han repartit bé es consums. Jò som tot sòl y m'han posat cent pessetes y a n'En Jòrdi no més n'hi han senades vint, y té sa dòna y tres infants.

—Però hòmo, En Jòrdi está baldat. Sa dòna capta y ets infants son nins qu'encara casi maman.

—¿Baldat? El fá, de malfané qu'es, y sa dòna guaña milló jornal captant que jò sembrant y llaurant.

—Y tú ¿que tròbes que li hem de posá?

—Lo manco li posaría altres cent.

—Vaja. Ni'n posarém cinquanta.

—Y a n'En Pere. ¿Que no l'han de pujá? No més n'hi han senades vint y cinch.

—Es un pòbre jornalé, que mantén son pare y sa mare.

—Vostè no los coneix. Ell s'empas-

sòlan bons tròssos d'amagat dins casa y menjan milló que vostè y que jò.

—Ni'n posarém altres cinquanta, perque no digues.

—Y ara a mi ja me pòren baixá a ses mateixes cinquanta.

—¡Ah! ¡no, fiet! Si los hem pujats a ells. A rècta proporció tú n'has de pagá doscentes.

—Però, señó Batle, jò som tot sòl.

—Però tens tres tanques bones.

—Ses tanques no menjan.

—Però consumeixan.

—Axò no es just.

—¿Vòls di que tú vòls es mal p'ets altres y es bé per tú?

—No señó.

—Veten depressa ó sinó encara t'en apuntaré trecentes.

Hem vist a Santa Margalida es cementèri nou que ténen comensat é inaugurat fa pòch témps; y será un edifici hermós y digna d'una capital quant y més d'una vila tan forana. Que procurin no aturá ses òbres encara que les hajan de fé a pòch a pòch, ni variá res de s'hermós plá que los serveix de norma, y es qui les costean que reflexionin qu'allà ha d'essè ca-séua qualque dia.

COVERBOS.

Venguent de devés Manacò un carratè acompanyat de dos porchs y alguns barrals buyts, y després de dexats es porchs, arriba a sa porta y tach ja l'tenim enrevoltat d'una partida de dependents, y un d'ells li preguntá:

—¿Que duys res de pago?

—Duya, (contestá es carratè.)

—¿Y que duyau?

—Dos porchs y ja los he dexats.

—¿De que son aquests barrals? (li preguntá un altre dependent que ja havia botat dalt es carro.)

Y es carratè ja del tot cremat, contestá tot rebent.

—¿De que son? ¡bòn rellissa! de vidre.

Axò era un frare de Sant Francesch que venia demunt un ase, y un parey de pipiòls que feyan de porcells curts s'en volgueren riure d'aquell homonet.

Un s'hi acostá, y li digué:

—Pare... ¿y Sant Francesch que no anava a peu que veix que vostè qualque?

—Quant ell anava p'el mon, (li respongué es fraret), no hey havia tants d'ases com ara, que jò ja qualch demunt un y encara n'hi ha que vénen perque los pòsin s'ensallament.

Y aquell cul batut y cara alegre, ja no volgué sèbre qui l'havia encalsada.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—¿No 'u creus, Gaspá, que s'ase bramará?

SEMBLANSES.—1. En que té clau.

2. En que té regles.

3. En que rapa.

4. En que ténen exercicis.

TRIANGUL.....—Plata-Plat-Plat-Pla-P. L.-P.

PREGUNTES...—1. Crítica.

2. La Santa Creu.

3. Sa veritat.

FUGA.....—En terra cayga y mal no fassa.

ENDEVINAYA...—Es ferro.

GEROGLIFICH.

Pp cccccccccc Fa N M.

QUIDAM IGNARUS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla Felatix a l'Infern?

2. ¿Y Manacò a n'es jóchs de mans?

3. ¿Y es calvari de Muro a n'es carril?

4. ¿Y sa gent de Campos a un ropit?

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que li diuen a sa meua dòna; sa 2.ª, un llinatge; sa 3.ª, es meu ofici; sa 4.ª, lo que jò a vegades fas, sa 5.ª, lo que tots hem de teni, y sa 6.ª, una lletra.

J. S.

FUGA DE CONSONANTS.

.UI .A..A .O. .A.. E..A..A
S.

ENDEVINAYA.

Jò servesch per fé claró

A tot aquell que té pòr;

Y també som des qui's mòr

Casi sempre som companió.

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som viu.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Tio Clés:—S' article no tó res des género des nòstro setmanari encara que bò. El modifich si vòl qu'hey vaja. De lo dumés casi tot ja ha estat publicat. Posarém lo que no haja sortit.

Bufaranes:—Gracies p'es coverbos que son bons. Que mos n'envihi més y Déu ley pagará. P. J. Munare:—Apadassat hey anirá lo seu. S'hi mir una mica més.

Una Saugetyina:—Quant hey haja ocasió, que esper que será prest, quedara servida. Procur escriure més humoristicament.

Pep d'Ariant:—Lo seu es molt fluxet, y no hey pot aná.

Un Parit:—Rebut lo seu. Hey anirá en podé.

Sa tia Llesta:—Lo rebut es molt bó. Mos n'envihi més que no embafa.

Nauj Suot:—Heu insertarém.

14 JANÉ DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.